

SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X KADENCJA

Warszawa, dnia 24 marca 2022 r.

Druk nr 667 X

DODATKOWE SPRAWOZDANIE

KOMISJI USTAWODAWCZEJ

(wraz z zestawieniem wszystkich wniosków)

o projekcie uchwały w sprawie uczczenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w 25. rocznicę jej uchwalenia

Senat na 39. posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 r. – po przeprowadzonym drugim czytaniu – zgodnie z art. 81 ust. 3 i 4 w związku z art. 84 ust. 4 Regulaminu Senatu skierował projekt uchwały do Komisji Ustawodawczej.

Komisja na posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 r. ustosunkowała się do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków.

Komisja nie poparła żadnego wniosku i wnosi o przyjęcie przez Senat jednolitego projektu uchwały w sprawie uczczenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w 25. rocznicę jej uchwalenia, zawartego w druku nr 667 S.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Krzysztof Kwiatkowski

ZESTAWIENIE WNIOSKÓW

do projektu uchwały w sprawie uczczenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w 25. rocznicę jej uchwalenia

- 1) w tytule uchwały określenie przedmiotu uchwały otrzymuje brzmienie:
„w 25. rocznicę uchwalenia Konstytucji Rzeczypospolitej
Polskiej”;
Poprawka sen.
J. Czerwińskiego
poparta przez
mniejszość komisji

- 2) treść uchwały otrzymuje brzmienie:
„2 kwietnia 1997 r. Zgromadzenie Narodowe uchwaliło
Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej. Została ona przyjęta przez
Naród w referendum konstytucyjnym w dniu 25 maja 1997 r.,
podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 lipca
1997 r. Obowiązuje od 17 października 1997 r.

Tekst ustawy zasadniczej nosi na sobie piętno większości
parlamentarnej, która go uchwalała. Skład Sejmu II kadencji (lata
1993–1997) był wysoce niereprezentatywny dla ówczesnych poglądów
politycznych społeczeństwa oraz wachlarza komitetów wyborczych
biorących udział w wyborach w 1993 r. Około 35% wyborców nie
miało swoich przedstawicieli w Izbie Niższej – komitety wyborcze,
na które oddali swój głos, nie otrzymały mandatu wskutek
nieprzekroczenia progów wyborczych. Do tego należy dodać naturalną
dla wyborów większościowych do Izby Wyższej nadreprezentatywność
ilości mandatów uzyskiwanych przez komitety wyborcze mające duże
poparcie – w Senacie III kadencji (1993–1997) dwa pierwsze komitety
uzyskały blisko $\frac{3}{4}$ mandatów senackich. W efekcie większość
parlamentarna uchwalająca obowiązującą Konstytucję składała się
głównie z Sojuszu Lewicy Demokratycznej i Polskiego Stronnictwa
Ludowego, tj. z partii, których korzenie sięgały przed przełom roku
1989, oraz bliskich im ideowo: Unii Demokratycznej i Unii Pracy.

Głównym celem Konstytucji z 2 kwietnia 1997 r. stała się więc petryfikacja struktury społecznej i politycznej wytworzonej w tzw. III Rzeczypospolitej przez porozumienie i współdziałanie następców PZPR, jej koalicjantów oraz reformatorów sprzed 1989 r. Można obrazowo stwierdzić, że uchwalenie Konstytucji było końcowym aktem, dopełnieniem prawnym „okrągłego stołu”. Wykonanym „rzutem na taśmę”, tuż przed zakończeniem kadencji parlamentu pod patronatem Prezydenta RP, pochodzącego z SLD. Społeczeństwo, indoktrynowane przez ówczesną totalną propagandę rządową, w większości nieświadome wykonywanej nad nim operacji, niewielką większością głosów (ponad 53,5% przy frekwencji 42,9%) zatwierdziło nową ustawę zasadniczą w referendum konstytucyjnym. I w ten sposób sfinalizowano przejście „suchą stopą” z głębokiej komuny do sterowanej demokracji.

Zgodnie z ww. celem w tekście Konstytucji znalazły się „bezpieczniki” ochrony starego systemu, za to brak w nim instytucji oczywistych, pożądaných i koniecznych w trakcie przełomu, np. dekomunizacji, lustracji, weryfikacji sędziów, odzyskania własności, na której uwłaszczyła się komunistyczna nomenklatura, ochrony prywatyzowanego za bezcen majątku narodowego itd.

Inną kwestią jest jak Konstytucja z 2 kwietnia 1997 r. jest szczególnie obecnie nadużywana przez tzw. totalną opozycję do walki politycznej z demokratycznie wybraną większością sejmowa i wyłonionym przez nią rządem. Wymieńmy tu m.in.: podważanie jednolitości państwa przez bezprawne polityczne akcje niektórych władz samorządowych, kwestionowanie prerogatyw Prezydenta RP (np. w zakresie powoływania sędziów), podważanie pozycji ustrojowej Trybunału Konstytucyjnego, działania przeciwko ochronie życia człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci, czy też przeciwko instytucji małżeństwa jako związku kobiety z mężczyzną.

Na szczęście Konstytucja z 2 kwietnia 1997 r. sprawdziła się jako

skuteczne narzędzie w walce o ochronę naszej suwerenności państwowej. I za tę walkę Senat Rzeczypospolitej Polskiej dziękuje polskiemu rządowi i innym instytucjom.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”.